

Bestemmelsen kan kun anvendes i "særlige tilfælde". Herved er det tilkendegivet, at der skal foreligge en speciel situation, før statsforvaltningen kan træffe beslutning om denne form for kontakt mod den ene forælders ønske. Det er ikke hensigten, at det skal blive almindeligt at fastsætte anden kontakt med barnet i forbindelse med statsforvaltningens afgørelser om samvær. Derfor anvendes bestemmelsen sjældent i praksis. Statsforvaltningen skal endvidere ikke fungere som mellemlidende for denne kontakt.

Der henvises til betænkningens afsnit 6.2.3.1.4.

4.7.2. Udvalget om Forældremyndighed og Samværs overvejelser

Udvalget om Forældremyndighed og Samvær skulle ifølge kommissoriet tage stilling til, om § 18 i lov om forældremyndighed og samvær om anden kontakt end samvær er tidssvarende.

Udvalget har i sine overvejelser inddraget retsstillingen i de andre nordiske lande.

Både *Finland* og *Island* har en bestemmelse om anden kontakt end samvær, og i Finland kan bestemmelsen tvangsfuldbyrdes. Som i Danmark anvendes bestemmelsen sjældent i Finland og Island.

I *Sverige* har 2002-komiteen vurderet spørgsmålet, idet komiteen fandt, at der kunne indføres en bestemmelse om anden kontakt end samvær, og at denne som udgangspunkt skal anvendes i de tilfælde, hvor et normalt samvær ikke er muligt, og hvor anden kontakt findes at være bedst for barnet.

Spørgsmålet er ikke lovreguleret i *Norge*.

Der henvises til betænkningens afsnit 6.3.1. og 6.3.2.

Udvalget om Forældremyndighed og Samvær mener, at det er værdifuldt for børn at have kontakt med begge sine forældre, også selv om kontakten ikke kan bestå af besøg.

Bestemmelsen har på grund af sin karakter et begrænset anvendelsesområde og kan ikke sanktioneres. Udvalget mener dog fortsat, at det har en psykologisk betydning, at det udover kontakt i form af samvær er muligt at træffe afgørelse om, at barnet og samværsforælderen f.eks. har brevkontakt med hinanden. Selvom dette element i en vis grad kan gribe forstyrrende ind i bopælsforælderen og barnets liv, er det vigtigt, at barnet på denne måde, hvor samværsforælderen fysisk er fraværende, kan opretholde en minimal kontakt med denne forælder.

Udvalget finder, at der er behov for at ændre den nuværende bestemmelse, således at det klart fremgår, at denne også indeholder mere nutidige kontaktformer

såsom elektronisk post. Udvalget ønsker at påpege, at opregningen ikke er udtømmende, idet disse kan ændre sig med tiden. Derfor skal udvalget fremhæve, at også kontaktformer som fotografier, gaver, mobiltelefon og elektronisk kontakt mv. skal være mulige kontaktformer efter bestemmelsen.

Udvalget har som konsekvens af forslaget om, at der indføres mulighed for, at andre end forældre kan få samvær med barnet, endvidere foreslået, at sådanne andre samværsberettigede tillige får mulighed for anden kontakt efter bestemmelsen.

Der henvises til betænkningens afsnit 6.4.5.1.

4.7.3. Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggendes overvejelser

Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggende kan tilslutte sig Udvalget om Forældremyndighed og Samværs overvejelser og forslag om, at den nuværende bestemmelse om anden kontakt tilpasses mere nutidige kontaktformer.

Ministeriet er endvidere enig med udvalget i, at også andre end forældre skal have mulighed for anden kontakt efter bestemmelsen som konsekvens af, at der indføres mulighed for, at andre end forældre kan få samvær med barnet.

Der henvises til lovforslagets § 22 og bemærkningerne hertil.

4.8. Ophævelse samt afslag på samvær

4.8.1. Gældende ret

Selvom det er lovens udgangspunkt, at den af forældrene, der ikke har barnet boende, har ret til samvær med barnet, er der dog tilfælde, hvor det må antages, at det ikke vil være bedst for barnet, at der fastsættes samvær. Efter § 17, stk. 3, kan statsforvaltningen afslå at fastsætte samvær eller ophæve en aftale eller afgørelse om samvær, hvis det er påkrævet af hensyn til barnet.

Det overordnede formål med reglerne om samvær i lov om forældremyndighed og samvær er at sikre barnets kontakt med den af forældrene, som barnet ikke bor sammen med. Loven har som udgangspunkt, at det anses for bedst for barnet, at det har kontakt med begge forældre. Der skal fastsættes samvær, medmindre en konkret vurdering fører til, at hensynet til barnet gør det påkrævet at undlade dette.

Udgangspunktet fører til, at der skal foreligge oplysninger om barnets forhold, der med vægt taler for, at der ikke skal fastsættes samvær, eller at et allerede fastsat samvær bør ophæves. Ved udøvelsen af skøn-